

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

Xe KAMER

A R R E S T

**nr. 221.824 van 19 december 2012
in de zaak A. 201.340/X-14.750.**

In zake : Serge VAN HAVRE
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Peter Flamey
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Jan Van Rijswijcklaan 16
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

1. de gemeente WIJNEGEM
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Christophe Coen
kantoor houdend te 2018 ANTWERPEN
Mechelsesteenweg 201a
bij wie woonplaats wordt gekozen
2. de deputatie van de provincieraad van ANTWERPEN

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 5 augustus 2011, strekt tot de nietigverklaring van :
 - a. het besluit van 17 januari 2011 van de gemeenteraad van Wijnegem houdende de definitieve vaststelling van het gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Kasteeldomeinen”, en
 - b. het besluit van 31 maart 2011 van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen houdende de goedkeuring van het GRUP “Kasteeldomeinen” van de gemeente Wijnegem.

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partijen hebben een memorie van antwoord ingediend en de verzoekende partij heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een verslag opgesteld.

De verzoekende partij heeft een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend. De verwerende partijen hebben een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 28 september 2012.

Staatsraad Jan Clement heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Tom Kloeck, die loco advocaat Peter Flamey verschijnt voor de verzoekende partij, is gehoord.

Eerste auditeur Ann Eylenbosch heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3. In het gemeentelijk ruimtelijk structuurplan van Wijnegem (hierna: het GRS) wordt bindend bepaald om voor de kasteelparken van Bijkhoeve, Kijckuit, Pulhof en Cornixloo-Vigna een ruimtelijk uitvoeringsplan op te maken teneinde de kasteeldomeinen te bewaren als cultureel erfgoed, deze

typische gemeentezichten te behouden en de aanwezige of nieuwe laagdynamische functies ontwikkelingsperspectieven te bieden.

4. Eind 2009 neemt de gemeente Wijnegem het initiatief om, ter uitvoering van de hiervoor bedoelde bindende bepaling van het GRS, een gemeentelijk ruimtelijk uitvoeringsplan “Kasteeldomeinen” (hierna: het GRUP) op te maken.

Het plan beoogt grotere ontwikkelingsmogelijkheden te bieden aan de betrokken kasteeldomeinen door activiteiten met een laagdynamisch karakter toe te laten zoals gemeenschapsvoorzieningen en kantoren met uitsluiting van loketfuncties, feestzaal en kleinschalig restaurant-café. Naast deze mogelijkheid tot activiteiten worden ook de inrichtingsmogelijkheden verruimd zodat aanwezige elementen zoals wandelpaden, grachten, bijgebouwen, toegangswegen, garages en vijvers kunnen worden behouden en aangepast.

Het GRUP omvat drie deelgebieden: “deelgebied A: de kasteeldomeinen Pulhof en Cornixloo-Vigna, met inbegrip van de directe omgeving”, “deelgebied B: kasteeldomein Kijckuit en de directe omgeving” en “deelgebied C: kasteeldomein Bijkhoeve”.

De verzoeker is aan de Schijnparklaan eigenaar van de percelen 220/d, 221/d, 221/b, 215/b, 215/o, 222/c en 223/a die grenzen aan het deelgebied B van het GRUP. Hij woont ook in de onmiddellijke omgeving van het beheersingsgebied van het GRUP, namelijk aan de Schijnparklaan 52.

5. Op 6 januari 2010 beslist de Dienst m.e.r. dat het voorgenomen plan geen aanleiding geeft tot aanzienlijke milieugevolgen en dat derhalve de opmaak van een plan-milieueffectrapport niet nodig is.

6. Op 17 maart 2010 vindt de plenaire vergadering plaats.

7. Op 28 juni 2010 stelt de gemeenteraad van Wijnegem het ontwerp van GRUP voorlopig vast.

Met betrekking tot een private dreef met bomen aan de westelijke zijde van het kasteeldomein Kijckuit voorziet het ontwerp-GRUP

(deelgebied B) als inrichtingsvoorschrift onder meer dat de mogelijkheid om de dreef als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken, moet behouden blijven.

8. Ter gelegenheid van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 22 juli 2010 tot en met 20 september 2010, worden verschillende bezwaarschriften ingediend. De verzoeker dient buiten die periode, namelijk op 27 september 2010, een bezwaarschrift in.

Het Agentschap Ruimte en Erfgoed en de deputatie van de provincieraad van Antwerpen brengen advies uit in het kader van het openbaar onderzoek.

De ontwerper van het GRUP, de intercommunale Igean, heeft de bezwaren ten behoeve van de Gemeentelijke Commissie voor Ruimtelijke Ordening (hierna: de Gecoro) gebundeld en besproken in een werkdocument “voorstel behandeling adviezen en bezwaarschriften”. Hierbij is ingegaan op de bezwaren over de inrichtingsvoorschriften inzake de private dreef:

“(…)

- de gemeente is er altijd van uitgegaan dat een eventuele voet- en fietsweg enkel gerealiseerd kan worden mits akkoord van de eigenaar (huidige of toekomstige) en heeft dan ook nooit de intentie gehad om te onteigenen. De bepaling in de voorschriften heeft als doel om een eventuele toekomstige verbinding niet te hypothekeren.

- het inrichtingsvoorschrift impliceert niet dat de dreef momenteel als dusdanig gebruikt wordt. Het inrichtingsvoorstel heeft geen enkel nadelig gevolg voor de private eigenaars en wijzigt de bestaande situatie niet, maar vrijwaart enkel de mogelijkheden op lange termijn. De eigenaar kan op eigen initiatief de dreef afsluiten.

- uit de bezwaarschriften en verder terreinonderzoek blijkt dat de verbinding over de dreef momenteel moeilijk realiseerbaar is. Ook op het grondgebied van Schoten heeft de weg geen openbaar statuut. Daarnaast wordt vastgesteld dat er volwaardige alternatieven zijn voor deze fietsverbinding.

- ook zonder deze bepaling in de voorschriften blijft de mogelijkheid open om in overleg met de eigenaar een fietsverbinding te realiseren indien dit in de toekomst toch mogelijk zou blijken te zijn.

Er wordt voorgesteld aan de GECORO om de bepaling ‘de mogelijkheid om de dreef als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken moet behouden blijven’ te behouden als garantie dat de mogelijkheid op lange termijn behouden blijft”.

Op 1 december 2010 brengt de Gecoro advies uit. Een aangepaste versie van het werkdocument opgesteld door Igean wordt bij dit verslag gevoegd en maakt er integraal deel van uit.

9. Met het eerste bestreden besluit van 17 januari 2011 stelt de gemeenteraad van Wijnegem het GRUP definitief vast.

Artikel 10 (private wegenis) van de stedenbouwkundige voorschriften voor deelgebied B luidt als volgt:

“10.1. Bestemming

Hoofdbestemming:

Wegenis met een privaat karakter

Nevenbestemming

Constructies, bouwwerken en technische infrastructuur die nodig zijn voor het goed functioneren van het verkeersgebeuren en in functie van nutsvoorzieningen.

Groenelementen.

10.2. Bebouwing

Binnen deze zone worden geen andere gebouwen, bijgebouwen of bouwwerken toegelaten dan deze die hierboven worden vermeld.

10.3. Inrichting

Verhardingen zijn uit te voeren in waterdoorlatende materialen.

De mogelijkheid om de dreef als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken moet behouden blijven”.

10. Met het tweede bestreden besluit van 31 maart 2011 keurt de deputatie van de provincieraad van Antwerpen het GRUP goed met uitzondering van een onderdeel van artikel 2 van de stedenbouwkundige voorschriften.

Het deputatiebesluit wordt bij uittreksel bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad van 8 juni 2011.

IV. Ontvankelijkheid van het beroep - belang

Standpunt van de partijen

11. In zijn verzoekschrift voert de verzoeker inzake zijn belang aan dat hij woont aan de Schijnparklaan 52 te Wijnegem, vlak naast de slotgracht van kasteel Kijckuit (deelgebied B van het bestreden besluit). Ook stelt hij dat er een

ernstige dreiging is voor de rust, de privacy, de ongestoorde omgeving en de veiligheid van de omwonenden (risico op vandalisme enz.), doordat het bestreden besluit ruimere activiteiten op het kasteeldomein mogelijk maakt alsook de openstelling voor het publiek van de dreef naast het kasteel.

Bij de uiteenzetting van de feiten in zijn verzoekschrift, geeft de verzoeker aan dat hij eigenaar is van de percelen nrs. 220/d, 221/d, 221/b, 215/b, 215/o, 222/c en 223/a die zijn gelegen aan de Schijnparklaan en grenzen aan het deelgebied B van het bestreden GRUP. Het feit dat die percelen niet het voorwerp uitmaken van het GRUP, doet volgens de verzoeker geen afbreuk aan zijn belang nu zijn woning wel degelijk in de onmiddellijke omgeving ligt van het beheersingsgebied. Bovendien wijst hij erop dat in principe iedere persoon belang heeft bij de ruimtelijke ordening van zijn wijk.

12.1. De eerste verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat het loutere feit dat de woning van de verzoeker in de onmiddellijke omgeving ligt van het beheersingsgebied van het GRUP op zichzelf niet aantoon dat de verzoeker een zeker, vaststaand en actueel belang heeft bij het beroep.

12.2. Voorts wijst de eerste verwerende partij erop dat het GRUP helemaal niet voorziet in de rechtstreekse openstelling van de dreef voor het publiek. Zowel de verordenende stedenbouwkundige voorschriften, als de toelichtingsnota zijn ter zake duidelijk. De dreef heeft als uitdrukkelijke bestemming “wegenis met privaat karakter”. Enkel wordt voorgeschreven dat de inrichting van de dreef dusdanig moet gebeuren of blijven dat de eventuele mogelijkheid om in de toekomst een fietsverbinding te realiseren, in overleg met de eigenaar, niet wordt gehypothekeerd. Dit inrichtingsvoorschrift kan de verzoeker onmogelijk een rechtstreeks, actueel en persoonlijk nadeel opleveren. De verzoeker kan niet worden benadeeld door het louter behoud van een mogelijkheid die overigens ook zonder tussenkomst van het GRUP bestaat.

Bovendien en ten overvloede blijkt, aldus de eerste verwerende partij, de woning van de verzoeker te zijn gelegen op meer dan 220 meter van de betrokken private dreef en ligt hiertussen het kasteeldomein met bijhorend park. Enige rustverstoring, vermindering van privacy of vermindering van veiligheid

kan dan ook op geen enkele manier worden gevreesd, zelfs als de dreef zou worden opengesteld voor voetgangers en fietsers.

12.3. Wat betreft de aangevoerde ruimere mogelijkheid aan activiteiten op het kasteeldomein, merkt de eerste verwerende partij op dat de verzoeker niet de moeite doet om dit beweerde nadeel te duiden en te concretiseren. Zij stelt dat het enig middel van de verzoeker zich ook niet richt tegen deze bestemmingsvoorschriften, maar uitsluitend betrekking heeft op de voorschriften inzake de private dreef. Ook hierbij wijst de eerste verwerende partij erop dat de woning van de verzoeker is gelegen op meer dan 150 meter van de gebouwen binnen het kasteeldomein en hiervan wordt gescheiden door bos en park.

12.4. In ondergeschikte orde stelt de eerste verwerende partij dat het beweerde belang en het enig middel van de verzoeker enkel betrekking hebben op de inrichtingsvoorschriften voor de private dreef die zijn opgenomen in artikel 10.3 van deelgebied B van het GRUP. Enkel de zinsnede in dat artikel dat “de mogelijkheid om de dreef als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken (...) behouden (moet) blijven”, wordt door de verzoeker gehegeld. Hij uit geen enkel bezwaar tegen de hoofd- of nevenbestemming die aan de dreef wordt gegeven. Uit het betoog van de verzoeker blijkt zelfs integendeel dat hij uitdrukkelijk wenst dat de wegenis met een privaat karakter als dusdanig behouden blijft.

De eerste verwerende partij wijst erop dat het GRUP drie duidelijk van elkaar afgebakende deelgebieden bevat die ook afgesplitst van elkaar kunnen bestaan, zodat de mogelijkheid van een gedeeltelijke vernietiging, enkel met betrekking tot deelgebied B, bestaat zonder dat de Raad van State zich begeeft op het domein van de beleidsuitoefening.

Bovendien meent de eerste verwerende partij dat het belang en de beoordeling door de Raad van State verder moet worden beperkt tot enkel de voormelde tweede zin van artikel 10.3 van de stedenbouwkundige voorschriften voor deelgebied B van het GRUP, aangezien enkel dit aspect door de verzoeker wordt bekritiseerd. Dit inrichtingsvoorschrift kan perfect worden afgesplitst van

het plan zonder te raken aan het opzet, de samenhang van het plan en de gemaakte beleidskeuzes. Het bestreden inrichtingsvoorschrift is dusdanig specifiek dat het geen impact heeft op de ordening van de rest van het deelgebied B en de beleidskeuzes ter zake ook niet beïnvloedt.

Tot slot stelt de eerste verwerende partij, uiterst ondergeschikt, dat de verzoeker enkel een belang kan laten gelden bij de nietigverklaring van deelgebied B van het GRUP.

13. De tweede verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord dat de verzoeker slechts een belang heeft bij het deelgebied B, aangezien hij zich uitsluitend daartegen verzet. Zij meent dat een eventuele gedeeltelijke vernietiging van het GRUP mogelijk is, gelet op het feit dat het aangevochten GRUP drie verschillende deelgebieden omvat en de betrokken locatie ruimtelijk is afgescheiden van de twee andere gebieden.

Voorts wijst de tweede verwerende partij erop dat de percelen van de verzoeker geen deel uitmaken van het GRUP, zodat het bestreden plan geen verordenend karakter heeft voor de percelen van de verzoeker en het niet van aard is om de eigendomsrechten van de verzoeker te kunnen aantasten. De verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van stedenbouwkundige voorschriften die niet van toepassing zijn op de percelen waarvan hij eigenaar is.

Ook voert de tweede verwerende partij aan dat de verzoeker op geen enkele wijze concreet aannemelijk maakt dat de vernietiging van het GRUP hem een direct en persoonlijk voordeel kan verschaffen. Het uitzicht en de beleving van de open ruimte door de verzoeker blijven immers volledig behouden, gezien de ligging van het kasteeldomein. Daarenboven moet worden vastgesteld dat de afstand van het betreffende perceel vanuit zijn dichtstbijzijnde perceelsgrens tot de eigenlijke dreef minstens 200 meter bedraagt, de eigenlijke woning van de verzoeker zich op minimaal 240 meter van de dreef bevindt, en de verzoeker geen rechtstreeks zicht heeft op de dreef.

14. In zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker aan dat hij wel degelijk eigenaar is van een perceel binnen het plangebied, aangezien hij

in onverdeeldheid eigenaar is van een gedeelte van het kasteeldomein, namelijk het tennisveld dat is gelegen vlak naast de private dreef.

Voorts stelt de verzoeker dat de verwerende partijen zelf toegeven dat het bestreden GRUP grotere ontwikkelingsmogelijkheden voorziet voor het betrokken plangebied B (gemeenschapsvoorzieningen, kantoren, kleinschalige bedrijvigheid, feestzaal, vergaderruimte, tentoonstellingsruimte, ...).

Hij wijst ook erop dat, ingevolge het publiek toegankelijk maken van de dreef, een inkijk zal ontstaan in zijn tuin. Zijn woning en de dreef zijn immers op bepaalde plaatsen enkel gescheiden door de kasteelvijver. Deze situatie zorgt voor een open zicht op de tuin van de verzoeker en een schending van diens privacy. Deze inkijk zal er ook zijn voor wat betreft het tennisveld, zodat dit een verminderd genot ervan zal meebrengen.

Vervolgens meent de verzoeker dat, zelfs als de bewering van de verwerende partijen juist is dat het bestreden GRUP op zichzelf geen openstelling van de dreef meebrengt, het GRUP in ieder geval een waardevermindering zal veroorzaken van het kasteeldomein (ook bijvoorbeeld het tennisterrein) en de omliggende gronden (ook de woning van de verzoeker) door de onzekerheid van het statuut van de wegenis.

In zoverre de eerste verwerende partij ondergeschikt aanvoert dat de verzoeker enkel belang heeft bij een vernietiging van het inrichtingsvoorschrift 10.3 van deelgebied B van het GRUP, werpt de verzoeker tot slot op dat de eerste verwerende partij - hoewel zij daartoe de bewijslast draagt - geenszins aantoont dat de dreef zou kunnen worden weggelaten uit het GRUP.

Beoordeling

15. Wanneer een verzoeker in zijn verzoekschrift zelf zijn belang uiteenzet, trekt hij grenzen aan het debat en is hij tijdens het verder verloop van de rechtspleging in principe gebonden door deze uiteenzetting. In zoverre de verzoeker voor het eerst in zijn memorie van wederantwoord stelt dat hij in onverdeeldheid eigenaar is van een gedeelte van het kasteeldomein, namelijk het

tennisveld dat is gelegen vlak naast de private dreef, kan hiermee dan ook geen rekening worden gehouden.

Het blijkt dat de verzoeker eigenaar en bewoner is van percelen die palen aan het beheersingsgebied van het bestreden uitvoeringsplan. In zijn verzoekschrift voert de verzoeker aan dat hij in de voornoemde hoedanigheid zal worden benadeeld door de ruimere mogelijkheid aan activiteiten binnen dit plangebied. Dit volstaat om te getuigen van het rechtens vereiste belang bij de gevraagde vernietiging. De omstandigheid dat de verzoeker niet rechtstreeks wordt getroffen in zijn eigendomsrechten ontnemt hem dit belang niet.

De vraag naar de openstelling voor het publiek van de betrokken dreef, houdt voorts verband met de grond van de zaak en wordt besproken samen met het eerste onderdeel van het enig middel.

De excepties van gemis aan belang kunnen deels niet worden aangenomen en houden deels verband met de grond van de zaak.

16. Aangezien, zoals hierna zal blijken, het beroep wordt verworpen, bestaat er geen noodzaak om uitspraak te doen over de excepties van de verwerende partijen in verband met het partiële karakter van het belang van de verzoeker.

V. Onderzoek van het enig middel

Standpunt van de partijen

17.1. In zijn verzoekschrift voert de verzoeker in een enig middel de schending aan van de artikelen 2.2.2, 2.2.3 en 2.2.14, §5 VCRO, artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het Eerste Aanvullend Protocol), artikel 16 van de Grondwet, het rechtszekerheidsbeginsel, de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, alsook machtsoverschrijding en ontstentenis van de rechtens vereiste feitelijke en juridische grondslag.

Hij stelt dat artikel 10.3 “Inrichting - Private wegenis” van de stedenbouwkundige voorschriften uitdrukkelijk een openstelling van een private

dreef in het vooruitzicht stelt en dat het onduidelijk is hoe het statuut van “private” dreef te verzoenen valt met de vooruitzichten om deze open te stellen voor het publiek.

Volgens de verzoeker blijkt ook uit de toelichtingsnota bij het GRUP dat de private dreef zal worden opengesteld voor een breed publiek om te wandelen en te fietsen, wat hoe dan ook een verstoring van de rust van de eigenaar en omwonenden met zich zal brengen. Op bladzijde 20 van de toelichtingsnota wordt er immers aan herinnerd dat er in het GRS wordt geopteerd om vanuit de bossen een ecologische infrastructuur te creëren, samenvallend met de bestaande beekvalleien, dreven en bomenrijen. Op bladzijden 69 en 86 wordt nog uitdrukkelijker gesteld dat de dreef tussen het kasteeldomein en de woningen behouden moet blijven en dat de gemeente de mogelijkheid wenst open te houden om over de dreef een fietsverbinding te realiseren naar de gemeente Schoten.

Ook stelt de verzoeker dat er in het geheel geen rekening werd gehouden met de ingediende bezwaarschriften, ondanks de ongerustheid van de eigenaar en de omwonenden over de in het vooruitzicht gestelde openstelling van de dreef.

17.2. In een eerste middelonderdeel voert de verzoeker aan dat het privaat kasteeldomein en de private dreef volgens het gewestplan Antwerpen hoofdzakelijk in parkgebied zijn gelegen. Volgens artikel 14.4.4 van het koninklijk besluit van 28 december 1972 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen (hierna: het inrichtingsbesluit) worden parkgebieden in hun staat bewaard of zijn ze bestemd om te worden ingericht zodanig dat ze hun sociale functie kunnen vervullen. Volgens de omzendbrief van 8 juli 1997 betreffende de inrichting en de toepassing van de ontwerp-gewestplannen en gewestplannen, werd geen rekening gehouden met het eigendomsstatuut: zowel privé parken (meestal kasteeldomeinen), als openbare parken werden opgenomen in deze gebieden. In artikel 14.4.4 wordt enkel de bestemming van deze gronden vastgelegd en wordt bepaald welke werken of handelingen zijn toegestaan. Het komt nog altijd toe aan de private eigenaar om te beslissen om zijn kasteeldomein al dan niet open te

stellen voor het publiek. In het geval dat hij beslist om dit te doen, kan hij werken uitvoeren die strikt noodzakelijk zijn voor de openstelling van het park. In de omzendbrief wordt dan ook gesteld dat “openbare parken en opengestelde privé-domeinen” tevens een belangrijke recreatieve functie vervullen (wandel- en rustoord), wat impliceert dat de eigenaar nog altijd de keuze heeft om zijn kasteeldomein open te stellen voor het ruime publiek.

De openstelling voor het grote publiek door de eigenaar van een privaat domein kan, aldus de verzoeker, niet worden gesteld in een GRUP, aangezien het een ontoelaatbare beperking is van de handelingsbekwaamheid van de eigenaar die vreemden moet dulden op zijn eigendom. Hetzelfde geldt voor de openstelling van een private dreef. Met verwijzing naar een arrest van 27 juni 2003 van het Hof van Cassatie wijst de verzoeker erop dat, als openstelling dan al vereist zou zijn, dit slechts kan in overleg met de eigenaar, waarbij deze geen onteigening hoeft te vrezen als drukkmiddel van de overheid om de sociale functie gerealiseerd te zien.

Het voorschrift zoals vervat in artikel 10.3 van het bestreden besluit (openstelling voor het publiek) maakt bovendien volgens de verzoeker geen bestemmingsvoorschrift uit. Hij stelt dat zowel uit rechtsleer als rechtspraak blijkt dat beheersmaatregelen in de zin van artikel 2.2.2 VCRO geen uitstaans hebben met de realisatie van de aan een gebied gegeven bestemming, maar meer gericht zijn op het behoud van de optimale ruimtelijke voorwaarden voor het goed functioneren van de in een gebied toegelaten activiteiten en de vrijwaring van de ruimtelijke karakteristieke elementen en eigenschappen van het plangebied. Beheersmaatregelen kunnen dan ook niet ingrijpen in het beheer van privatieve kavels of in de individuele realisatie ervan. In het GRUP wordt nochtans ingegrepen in de handelingsbekwaamheid van de private eigenaar die eigenlijk verplicht zal worden om de dreef open te stellen voor het brede publiek. De eigenaar en de buurtbewoners moeten dit allemaal ondergaan, wat een ontoelaatbare beperking van de handelingsbekwaamheid van de eigenaar is - hij mag immers niet langer zelf beslissen wie hij op zijn eigendom toelaat. Het is eveneens een ernstige aantasting van het eigendomsrecht van de eigenaar van de dreef zoals beschermd in artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol, zonder dat daar een billijke vergoeding tegenover staat. De

voorschriften van het GRUP leggen onevenredig zware lasten op de eigendom van de verzoeker als nabuur, in vergelijking met de lasten die de rechtsonderhorige in het algemeen belang moet dragen.

Uitspraken in ruimtelijke uitvoeringsplannen moeten, aldus de verzoeker, verplicht verband houden met de stedenbouwkundige bestemming van het gebied in de strikte zin en onderwerpen die geen enkele ruimtelijke relevantie hebben, horen niet thuis in ruimtelijke uitvoeringsplannen. De planopmakende overheid heeft in casu het domein van de ruimtelijke ordening verlaten door de openstelling van een private dreef in het vooruitzicht te stellen. De oneigenlijke toepassing van beheersvoorschriften in een GRUP maakt machtsoverschrijding uit.

De verzoeker meent dat hij als dichte nabuur, onmiddellijk palend aan het beheersingsgebied van het GRUP en in de naaste omgeving van de betrokken dreef, een rechtstreeks belang heeft om eveneens op te komen tegen de publieke openstelling van de dreef en dat hij zich daarom dienovereenkomstig mag beroepen op de aangehaalde geschonden wetsbepalingen en beginselen van behoorlijk bestuur.

17.3. In een tweede middelonderdeel voert de verzoeker aan dat het verslag dat de Gecoro hanteerde in de zin van art. 2.2.14, §5 VCRO, geen afdoende antwoord bood aan de ingediende bezwaren van de omwonenden.

Hij wijst erop dat uit artikel 2.2.14, §5 VCRO volgt dat de Gecoro de opmerkingen en bezwaren uit het openbaar onderzoek moet bundelen en coördineren en gemotiveerd advies moet uitbrengen bij de gemeenteraad, zodat die met kennis van zaken een RUP kan vaststellen. Het advies van de Gecoro moet, ingevolge de zorgvuldigheidsplicht en de materiële motiveringsplicht, zodanig gemotiveerd zijn dat de bezwaarindiener in het advies van de Gecoro de met de ruimtelijke ordening verband houdende redenen moet vinden waarom zijn bezwaar al dan niet werd bijgetreden door de Gecoro.

Naar de mening van de verzoeker spreekt het voor zich dat bezwaren en opmerkingen vanwege het publiek en adviezen van openbare instanties, enkel zin hebben als ze worden onderzocht en als er bij de besluitvorming rekening mee wordt gehouden. Het is even vanzelfsprekend dat

het publiek op een of andere wijze moet kunnen nagaan of zulks werkelijk gebeurt.

De verzoeker stelt dat de bezwaarindieners, waaronder hijzelf, erop hebben gewezen dat er in de omgeving van het plangebied B diverse alternatieven bestaan voor fietsroutes naar Schoten (via het Albertkanaal, de Schijnparklaan, Patappeltorenweg,...). Hij vestigt hiertoe de aandacht erop dat de Gecoro zelf bevestigt dat er reeds volwaardige alternatieve fietsverbindingen zijn, want zij stelt dat “uit de bezwaarschriften en verder terreinonderzoek blijkt dat de verbinding over de dreef momenteel moeilijk realiseerbaar is”, dat “ook op het grondgebied van Schoten (...) de weg geen openbaar statuut (heeft)” en dat “daarnaast wordt vastgesteld dat er volwaardige alternatieven zijn voor deze fietsverbinding”. De Gecoro weerlegt het bezwaar op dit punt dus niet, maar treedt het uitdrukkelijk bij. Er kan dan ook uiteraard niet worden begrepen waarom artikel 10.3 van de stedenbouwkundige voorschriften bij het bestreden besluit de mogelijkheid tot openstelling nog behoudt.

Het verslag van de Gecoro laat bovendien na, aldus de verzoeker, om te antwoorden op de opmerking dat een RUP geen beheersmaatregelen kan bevatten die ingrijpen op het beheer van private kavels. Noch uit het advies van de Gecoro, noch uit de bestreden besluiten blijkt dat het bezwaarschrift dat de verzoeker heeft ingediend op dit punt op een correcte manier werd behandeld en beantwoord.

De verzoeker meent dat het bestreden GRUP enkel verwarring zaait in plaats van, in antwoord op de bezwaarschriften, de onzekerheid van de omwonenden weg te nemen. In het verslag van de Gecoro en in het definitief vastgestelde GRUP wordt er immers enerzijds op gewezen dat de dreef een privaat statuut heeft en, anderzijds, wordt bepaald dat de mogelijkheid om de dreef als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken “behouden moet blijven”. De term “behouden moet blijven” wijst erop dat er nu al een mogelijkheid zou bestaan om de dreef als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken, wat precies het voorwerp heeft uitgemaakt van de grief van de verzoeker in het openbaar onderzoek.

In antwoord op de bezwaren bepaalt het verslag van de Gecoro op summiere wijze:

“Het inrichtingsvoorschrift impliceert niet dat de dreef momenteel als dusdanig gebruikt wordt. Het inrichtingsvoorstel heeft geen enkel nadelig gevolg voor de private eigenaars en wijzigt de bestaande situatie niet, maar vrijwaart enkel de mogelijkheden op lange termijn. De eigenaar kan op eigen initiatief de dreef afsluiten.

(...)

Ook zonder deze bepaling in de voorschriften (art. 10.3) blijft de mogelijkheid open om in overleg met de eigenaar een fietsverbinding te realiseren indien dit in de toekomst toch mogelijk zou blijken te zijn”.

De desbetreffende dreef wordt in de toelichtingsnota als private wegenis omschreven:

“Ten westen van het kasteeldomein Kijckuit ligt een private dreef, die de meest noordelijke woning ontsluit naar de Broekstraat. De dreef wordt aangeduid als private wegenis, overeenkomstig het bestaande statuut van de weg. De bomenrijen moeten behouden blijven om het groene karakter van de omgeving te bewaren. De gemeente wenst de mogelijkheid open te houden om in overleg met de eigenaar over de dreef een fietsverbinding naar de gemeente Schoten te realiseren. Het eigendomsrecht blijft primeren zodat de toestemming van de eigenaar vereist is”.

Ook het stedenbouwkundig voorschrift artikel 10.3 is dubbelzinnig aangezien het enerzijds stelt dat het om private wegenis gaat en, anderzijds, de mogelijkheid wordt voorbehouden om deze weg open te stellen voor het publiek zodat het rechtszekerheidsbeginsel is geschonden. Het bestreden GRUP laat de verzoeker dus in het ongewisse over de bestemming van de naburige dreef. De plannende overheid moet nochtans voldoende oog hebben voor het vrijwaren van de rechtszekerheid bij het opstellen van stedenbouwkundige voorschriften voor de nieuwe ruimtelijke uitvoeringsplannen. Door geen rechtszekere oplossing te bieden, ligt ook een schending van de zorgvuldigheidsplicht voor.

Door de openstelling van het private kasteeldomein voor het grote publiek verplicht te maken en zodoende de handelingsbekwaamheid van de private eigenaar op een onaanvaardbare wijze te beperken, schendt het bestreden GRUP dus de in het middel opgesomde bepalingen en beginselen.

18.1. De eerste verwerende partij stelt in haar memorie van antwoord vooreerst dat de verzoeker geen belang heeft bij het enig middel.

Zij stelt dat de verzoeker zich enkel richt tegen de laatste zin van artikel 10.3 van de stedenbouwkundige voorschriften voor deelgebied B van het bestreden GRUP. Deze bepaling is een louter inrichtingsvoorschrift voor de dreef. De inrichting van de dreef moet dusdanig blijven dat de mogelijkheid om ze als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken, niet mag verdwijnen. De dreef blijft uitdrukkelijk zijn privaat karakter behouden en de toelichtingsnota (bladzijde 86) bevestigt dit waar ze stelt dat “de dreef wordt aangeduid als private wege, overeenkomstig het bestaande statuut van de weg”, dat “de bomenrijen moeten behouden blijven om het groene karakter van de omgeving te bewaren”, dat “de gemeente (...) de mogelijkheid (wenst) open te houden om in overleg met de eigenaar over de dreef een fietsverbinding naar de gemeente Schoten te realiseren” en dat “het eigendomsrecht blijft primeren, zodat de toestemming van de eigenaar vereist is”. De situatie van de dreef wijzigt bijgevolg niet ingevolge het GRUP. De reeds bestaande mogelijkheid om de dreef in overleg met de eigenaar aan te wenden als fiets- en wandelverbinding wordt in de inrichtingsvoorschriften voor de dreef meegenomen ten bewarende titel. Het GRUP voorziet niet in de rechtstreekse openstelling. De toelichtingsnota bevestigt en verduidelijkt dit nog. De eerste verwerende partij ziet dan ook niet in welk voordeel de nietigverklaring van het voormelde artikel 10.3 voor de verzoeker, wiens woning op meer dan 220 meter van deze dreef verwijderd is, kan hebben.

Voorts voert de eerste verwerende partij aan dat de verzoeker minstens geen belang kan laten gelden bij het eerste onderdeel van het enige middel, waarin hij -ten onrechte- stelt dat het GRUP ingrijpt in het beheer van een privatieve kavel en de handelingsbekwaamheid van de private eigenaar. Er valt immers niet in te zien op welke wijze dit de verzoeker, als buurtbewoner met een woning gelegen op meer dan 220 meter afstand van de dreef, persoonlijk zou kunnen benadelen.

18.2. Wat de gegrondheid van het eerste middelonderdeel betreft, voert de eerste verwerende partij aan dat het middel uitgaat van de totaal onjuiste premisse dat de eigenaar van de dreef krachtens het GRUP verplicht zou worden om de dreef open te stellen voor het brede publiek. Voortgaand op deze onjuiste

voorstelling van de inhoud van het GRUP stelt de verzoeker dat de tweede zin van artikel 10.3 van de stedenbouwkundige voorschriften voor deelgebied B een ontoelaatbaar beheersvoorschrift zou zijn, omdat het rechtstreeks zou ingrijpen in het beheer van de private eigendom door de verplichting om de dreef open te stellen. Hiermee zou de eerste verwerende partij het domein van de ruimtelijke ordening hebben verlaten. Deze inhoud en draagwijdte heeft het GRUP niet. De verplichte openstelling van de dreef wordt nergens in het GRUP voorzien (integendeel), vloeit hier niet uit voort en kan hierin ook niet worden gelezen. De tweede zin van artikel 10.3 van de stedenbouwkundige voorschriften voor deelgebied B betreft een loutere inrichtingsbepaling die op geen enkele manier inhoudt dat de eigenaar verplicht zal zijn om de dreef open te stellen voor het publiek.

18.3. Wat betreft de gegrondheid van het tweede middelonderdeel, voert de eerste verwerende partij aan dat uit het verslag van de Gecoro terdege kan worden afgeleid waarom de bestemmingsvoorschriften ingevolge de bezwaren niet moesten worden aangepast. Zij wijst daartoe op de weerlegging van de betrokken bezwaren in het werkdocument van Igean dat -in beperkt aangepaste en verfijnde vorm- deel uitmaakt van het advies van de Gecoro. Ook wijst de eerste verwerende partij erop dat de Gecoro hieraan in het verslag nog de volgende overwegingen toevoegt:

“In functie van een opmerking van Ph. van Havre met betrekking tot het voorzien van een wegenis voor niet-gemotoriseerd verkeer (fietsers en voetgangers) langs het pand Broekstraat 9 verduidelijkt de voorzitter het begrip eigendomsrecht nog even en stelt voor om in de toelichtingnota de nadruk te leggen op het feit dat het hier een ‘privaat’ weg blijft.

De voorzitter verzoekt om de stemming over dit thema, hetwelk integraal (mits de aanvulling van de toelichtingnota) en eenparig wordt goedgekeurd. Er wordt uitdrukkelijk akte genomen dat dhr. Ph. van Havre niet deelneemt aan deze stemming”.

Uit de lezing hiervan blijkt, aldus de eerste verwerende partij, dat de geformuleerde bezwaren wel degelijk worden beantwoord. Er wordt duidelijk gesteld dat de bepaling als doel heeft om een eventuele toekomstige verbinding, die desgevallend enkel met akkoord van de eigenaar zou worden gerealiseerd, niet te hypothekeren. Op basis hiervan komen de geformuleerde

bezwaren reeds te vervallen. Bovendien wijst de eerste verwerende partij nog op hetgeen de verzoeker citeert uit de toelichtingsnota bij het GRUP en zij stelt daaromtrent dat de betrokken verduidelijking is opgenomen aangezien de voorschriften blijkbaar verkeerd werden begrepen.

Volgens de eerste verwerende partij is de stelling dat het besluit enkel verwarring zou zaaien dan ook leugenachtig. Het voorschrift en de bijhorende toelichting in de toelichtingsnota is eenduidig. De dreef is en blijft een private dreef en de tweede zin van artikel 10.3 betreft een louter inrichtingsvoorschrift teneinde de mogelijkheid open te houden om in overleg met de eigenaar in de toekomst eventueel een fietsverbinding te realiseren. De halsstarrigheid van de verzoeker valt in het licht hiervan moeilijk te begrijpen.

19.1. De tweede verwerende partij werpt in haar memorie van antwoord in hoofddorde op dat de verzoeker belang mist bij zijn middel.

Zij stelt dat de verzoeker geenszins doet blijken van een persoonlijk belang bij het middel aangezien hij in zijn verzoekschrift in hoofddorde verwijst naar het ingrijpen op het eigendomsrecht van de eigenaar van het kasteel, terwijl hij zelf geen eigenaar is van dit perceel.

19.2. Ondergeschikt -namelijk voor het geval dat de Raad van State zou oordelen dat de verzoeker wel belang heeft bij het middel- merkt de tweede verwerende partij vooreerst op dat de rechtszekerheid niet verhindert dat voorschriften flexibel kunnen worden opgevat, noch dat deze binnen redelijke grenzen een bepaalde discretionaire bevoegdheid kunnen verlenen aan de vergunningverlenende overheden bij de beoordeling van een concrete aanvraag voor een stedenbouwkundige vergunning. Als algemene regel geldt volgens haar dat, in functie van het rechtszekerheidsbeginsel, het plan voor de omwonenden en/of de overheid een globaal zicht moet kunnen geven op de toekomstige ontwikkelingen. Zij meent dat in casu de voorschriften voldoende zekerheid bieden aan de bewoners van de onmiddellijke omgeving.

De tweede verwerende partij stelt voorts dat de verzoeker nalaat om de verstoring van de rust te concretiseren. Zij benadrukt dat de dreef tussen het kasteel en de woningen moet behouden blijven voor de bereikbaarheid van de

meest noordelijke woning. Deze dreef wordt nu dus al gebruikt door gemotoriseerde voertuigen. De gemeente wenst de mogelijkheid open te houden om over de dreef een fietsverbinding te realiseren. In de toekomst zal het in casu enkel niet-gemotoriseerd verkeer betreffen. Zij ziet dan ook niet in hoe deze vorm van zacht verkeer de rust van de eigenaar en omwonenden zal verstoren. De stelling die de verzoeker aanhaalt, betreft een loutere bewering.

De gemeente is er, aldus de tweede verwerende partij, altijd vanuit gegaan dat een eventuele voet- en fietsweg enkel kan worden gerealiseerd mits akkoord van de eigenaar (huidige of toekomstige) en heeft dan ook nooit de intentie gehad om te onteigenen. De bepaling in de voorschriften heeft als doel om een eventuele toekomstige verbinding niet te hypothekeken. Er wordt dus een keuze gelaten aan de eigenaar om zijn kasteeldomein al dan niet open te stellen voor het ruime publiek. Het inrichtingsvoorschrift impliceert niet dat de dreef momenteel als dusdanig wordt gebruikt, heeft geen enkel nadelig gevolg voor de private eigenaar en wijzigt de bestaande situatie niet, maar vrijwaart de mogelijkheden op lange termijn. De eigenaar kan op eigen initiatief de dreef afsluiten. De dreef blijft uitdrukkelijk zijn privaat karakter behouden. Het GRUP voorziet geenszins in een verplichting voor de eigenaar om de dreef rechtstreeks open te stellen voor het publiek.

Wat betreft de aangevoerde bezwaren, vestigt de tweede verwerende partij de aandacht erop dat in casu de laatste dag van het openbaar onderzoek 20 september 2010 was. Het bezwaar dat door de verzoeker werd opgemaakt, draagt 27 september 2010 als datum van opmaak en werd op 30 september 2010 door de gemeente ontvangen. Het bezwaar werd aldus laattijdig ingediend. Zoals in het aankondigingsbericht in verschillende kranten en het Belgisch Staatsblad werd gesteld, moet met laattijdig ingediende bezwaren geen rekening worden gehouden. De verzoeker heeft geen belang bij een middel dat is gesteund op het beweerd niet afdoende beantwoorden van zijn bezwaar door de Gecoro als zijn bezwaar laattijdig was, want de Gecoro is er in het geval van nietigverklaring op basis van een dergelijk middel niet toe verplicht om zich uit te spreken over dit laattijdig en op een niet regelmatige wijze ingediend bezwaarschrift.

Vervolgens voert de tweede verwerende partij aan dat er in casu geen sprake is van een gedwongen eigendomsoverdracht. Zij wijst hierbij erop -met verwijzing naar rechtspraak van het Grondwettelijk Hof, het Hof van Cassatie en de Raad van State- dat de overheid door het opleggen van maatregelen in het algemeen belang die eigendomsbeperkingen tot gevolg hebben, niet gehouden is tot schadevergoeding en dat artikel 16 van de Grondwet in deze gevallen niet van toepassing is aangezien er bij gebrek aan eigendomsoverdracht geen sprake is van een onteigening. Artikel 16 van de Grondwet is enkel van toepassing op een gedwongen eigendomsoverdracht en niet op de reglementering van het gebruik van de eigendom. De in de VCRO opgenomen regeling met betrekking tot ruimtelijke planning maakt het voorts mogelijk om door middel van bestemmingsvoorschriften onder meer bepaalde activiteiten in bepaalde gebieden uit te sluiten en kan daarbij ook voorzien in een aflopende regeling.

Voor zover de verzoeker stelt dat de voorschriften van het GRUP onevenredig zware lasten leggen op zijn eigendom, stelt de tweede verwerende partij tot slot dat de verzoeker nalaat om die lasten te concretiseren. Daarenboven moet volgens haar worden vastgesteld dat de afstand van het betreffende perceel vanuit zijn dichtstbijzijnde perceelsgrens tot de eigenlijke dreef minstens 200 meter bedraagt en de eigenlijke woning van de verzoeker zich op minimaal 240 meter van de dreef bevindt.

20.1. In zijn memorie van wederantwoord voert de verzoeker inzake zijn belang aan dat zijn woning en tuin palen aan het plangebied B. Het tennisterrein waarvan hij mede-eigenaar is, ligt vlak naast de dreef. De openstelling van die dreef zal volgens hem leiden tot schending van zijn privacy en een waardevermindering van zijn percelen. Hij meent dat hij terecht bekritiseert dat met de hierover ingediende bezwaarschriften onvoldoende rekening werd gehouden.

20.2. Wat betreft de gegrondheid van zijn enig middel, voert de verzoeker nog aan dat stedenbouwkundige voorschriften die de openstelling van een private domein voor het publiek in het vooruitzicht stellen, niet kunnen

worden beschouwd als geldige en toelaatbare inrichtings- of beheersvoorschriften die middels een RUP kunnen worden opgelegd. Via een RUP kunnen eigendomsbeperkingen worden uitgevaardigd met modaliteiten die bij de inrichting van het gebied in acht moeten worden genomen, maar deze beperkingen mogen niet ingrijpen op de handelingsbekwaamheid van de eigenaar.

Hij stelt voorts dat als de bewering zou worden gevolgd dat het desbetreffende stedenbouwkundig voorschrift geen enkele afbreuk doet aan het privaat karakter van de dreef, niet anders kan worden geconcludeerd dan dat het om een overbodige bepaling gaat en niet kan worden begrepen waarom -gelet op de bezwaarschriften hierover- de verwerende partij weigerde om deze bepaling te schrappen uit het GRUP.

De verzoeker meent dat de tweede verwerende partij er tot op zekere hoogte lijkt vanuit te gaan dat de dreef zal worden opengesteld ingevolge het bestreden GRUP, maar dat zij de situatie probeert te relativiseren door erop te wijzen dat het enkel niet-gemotoriseerd verkeer zou betreffen. Hij stelt dat, wat er ook van zij, er tussen de verwerende partijen blijkbaar geen eensgezindheid bestaat over de manier waarop het bestreden GRUP moet worden gelezen. Door de verwerende partijen wordt dan ook volgens hem terecht niet betwist dat het bestreden GRUP het rechtszekerheidsbeginsel schendt.

Wat betreft zijn bezwaarschrift, voert de verzoeker aan dat bij de bespreking van de bezwaarschriften in het kader van het openbaar onderzoek, zijn bezwaarschrift geenszins laattijdig werd bevonden. Wel staat vast dat de inhoud van de diverse bezwaarschriften totaal ten onrechte aan de kant werd geschoven door de Gecoro.

Tot slot wijst de verzoeker erop dat de vereiste van toestemming van de eigenaar echter niet wordt gestipuleerd in het desbetreffende stedenbouwkundig voorschrift, zodat de rechtszoekende het raden heeft naar de rechtsgevolgen van het bestreden GRUP. Bij tegenstrijdigheid tussen de inhoud van stedenbouwkundige voorschriften en van de bijhorende toelichtende nota, zal in principe voorrang worden gegeven aan het stedenbouwkundig voorschrift. Hieruit volgt dat het akkoord van de eigenaar helemaal niet zal worden gevraagd bij openstelling van de dreef, nu dit niet wordt voorgeschreven door het

stedenbouwkundig voorschrift. Het eigendomsrecht wordt ingevolge het bestreden GRUP dus wel degelijk geschonden zoals omschreven in het enig middel.

21. In zijn laatste memorie stelt de verzoeker nog dat het eerste onderdeel van zijn enig middel ontvankelijk is in zoverre het is afgeleid uit de schending van artikel 16 van de Grondwet en artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol. Daartoe onderstreept hij dat hij onverdeeld eigenaar is van het tennisterrein dat is gelegen naast de betrokken dreef, dat de geplande openstelling van de dreef een verminderd genot zal meebrengen van dat terrein door onbeperkte inkijk van wandelaars en fietsers en dat zodoende zijn eigendom in waarde zal verminderen.

Inzake zijn bezwaarschrift voert de verzoeker aan dat het openbaar onderzoek liep tot en met 20 september 2010 en dat zijn bezwaarschrift op 27 september 2010 werd ingediend met een aangetekende brief tegen ontvangstbewijs. Bijgevolg kon dit bezwaarschrift nog op nuttige wijze ontmoet en behandeld worden. Zoals blijkt uit het verslag van de Gecoro van 1 december 2010 wordt het bezwaarschrift in goede orde ontvangen en (summier) besproken. Aangezien het bezwaarschrift gelet op het tijdsverloop zeker en vast nog op nuttige wijze bij de beoordeling kon worden betrokken, meent de verzoeker dat men niet kan beweren dat hij geen belang zou hebben bij het tweede onderdeel van zijn enig middel. De verzoeker verwijst hierbij naar rechtspraak van de Raad van State waarin zou zijn aangenomen dat met betrekking tot de formele motiveringsplicht van een milieuvergunning een omwonende wel degelijk een belang heeft bij het aanvoeren van een middel waarin onder meer wordt gesteld dat de bezwaren van de indieners van een administratief beroep niet werden beantwoord, ook al heeft die omwonende niet in eigen naam het beroepschrift tegen de in eerste aanleg genomen beslissing ingediend.

Beoordeling

A. Eerste middelonderdeel

22. In zijn verzoekschrift voert de verzoeker onder meer de schending aan van artikel 16 van de Grondwet en van artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol door de miskenning van de eigendomsrechten van de eigenaar van de dreef.

In zoverre de verzoeker zich in zijn memorie van wederantwoord en laatste memorie beroept op de miskenning van zijn eigendomsrechten als eigenaar van het aan de dreef palende tennisterrein, geeft hij op een laattijdige en bijgevolg onontvankelijke wijze een nieuwe draagwijdte aan het middelonderdeel.

Met de tweede verwerende partij moet worden vastgesteld dat verzoekers hoedanigheid van omwonende hem niet het vereiste persoonlijk belang geeft bij het middelonderdeel dat is ontleend aan een miskenning van de eigendomsrechten van de eigenaar van de dreef.

Het hiervoor bedoelde middelonderdeel is bijgevolg niet ontvankelijk.

23.1. Artikel 2.2.2 VCRO luidt onder meer als volgt:

“§1. Een ruimtelijk uitvoeringsplan bevat:
(...)
2° de erbij horende stedenbouwkundige voorschriften inzake de bestemming, de inrichting en/of het beheer, (...)
(...)”.

Artikel 2.2.3 VCRO luidt onder meer als volgt:

“§1. De stedenbouwkundige voorschriften kunnen eigendomsbeperkingen inhouden, met inbegrip van bouwverbod.

De stedenbouwkundige voorschriften kunnen van die aard zijn dat ze na verloop van tijd in werking treden of dat de inhoud op een bepaald tijdstip verandert.

De stedenbouwkundige voorschriften kunnen modaliteiten voorschrijven die bij de inrichting van het gebied in acht moeten worden genomen (...)”.

23.2. Artikel 10.3 van de stedenbouwkundige voorschriften voor deelgebied B van het bestreden GRUP, dat betrekking heeft op de inrichting van de “private wegenis”, schrijft onder meer voor dat de “mogelijkheid” om de dreef als fiets- en voetgangersverbinding te gebruiken, moet behouden blijven.

Op bladzijde 86 van de toelichtingsnota bij het bestreden GRUP is inzake de ontwikkelingsperspectieven van deelgebied B met betrekking tot de betrokken dreef vermeld:

“Ten westen van het kasteeldomein Kijkuit ligt een private dreef, die de meest noordelijke woning ontsluit naar de Broekstraat. De dreef wordt aangeduid als private wegenis, overeenkomstig het bestaande statuut van de weg. De bomenrijen moeten behouden blijven om het groene karakter van de omgeving te bewaren. De gemeente wenst de mogelijkheid open te houden om in overleg met de eigenaar over de dreef een fietsverbinding naar de gemeente Schoten te realiseren. Het eigendomsrecht blijft primeren, zodat de toestemming van de eigenaar vereist is”.

23.3. Gelet op de bewoordingen van artikel 10.3 zelf en op het voormelde citaat uit de toelichtingsnota, blijkt dat het betrokken stedenbouwkundig voorschrift geen andere draagwijdte heeft dan inrichtings- en beheersvoorschriften met het oog op een goede ontwikkeling van de functies en de activiteiten die in het betrokken gebied zijn toegelaten in de zin van artikel 2.2.2, §1, 2° VCRO, die middels een ruimtelijk uitvoeringsplan kunnen worden vastgesteld. Meer bepaald heeft de kwestieuze bepaling als doel om een eventuele toekomstige fiets- en voetgangersverbinding niet te hypothekeren. De verzoeker gaat dienaangaande in zijn middelonderdeel uit van de onjuiste premisse dat het betrokken voorschrift voorziet in de verplichting voor de eigenaar van de dreef om, zonder diens voorafgaand akkoord, de dreef open te stellen voor het brede publiek.

24. Het eerste middelonderdeel wordt verworpen.

B. Tweede middelonderdeel

25. Zoals de verzoeker het in zijn laatste memorie zelf bevestigt, is zijn bezwaarschrift op 27 september 2010 ingediend, terwijl het openbaar

onderzoek slechts liep tot 20 september 2010. Bijgevolg is het bezwaarschrift laattijdig ingediend.

Een gebeurlijke nietigverklaring op grond van het middelonderdeel dat stelt dat het bezwaarschrift van de verzoeker niet afdoende werd beantwoord, kan de verzoeker geen voordeel opleveren, vermits de Gecoro er in geval van nietigverklaring op basis van dit middel niet toe verplicht is om zich uit te spreken over dit laattijdig en derhalve op een niet-regelmatige wijze ingediend bezwaarschrift. Daaraan wordt geen afbreuk gedaan door het door de verzoeker opgeworpen argument dat de Gecoro zijn bezwaar op nuttige wijze bij haar beoordeling kon betrekken.

Een verzoeker kan zich voorts ook niet dienstig beroepen op het niet afdoende beantwoorden van bezwaarschriften ingediend door derden.

26. Het tweede middelonderdeel is niet ontvankelijk.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. De verzoekende partij wordt verwezen in de kosten van het beroep tot nietigverklaring, begroot op 175 euro.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van negentien december 2012, door de Raad van State, Xe kamer, samengesteld uit:

Roger Stevens, voorzitter van de Raad van State,

Pierre Lefranc, staatsraad,

voor de uitspraak door de voorzitter van de Raad van State aangewezen ter vervanging van Johan Bovin, staatsraad, die wettelijk verhinderd is, na alle debatten te hebben bijgewoond en na te hebben deelgenomen aan de beraadslaging,

Jan Clement, staatsraad,

bijgestaan door

Astrid Truyens, griffier.

De griffier

De voorzitter

Astrid Truyens

Roger Stevens